

ארבעה אנשים רכבו יום אחד על גב סוסייהם בדרך כפרית. הם היו פרקליטים בדרכם לעיר הסמוכה כדי להשתתף במשפט. היה גשם קודם לכן והקרקע היתה רכה מאוד. מים זלגו מהעצים והעשב היה רטוב. ארבעת הפרקליטים רכבו בטור, האחד אחרי השני, שכן השביל היה צר והבוץ בצדי הדרך עמוק. הם רכבו לאט ודיברו וצחקו והיו עליזים מאוד.

בעת שעברו דרך חורשה של עצים נמוכים הם שמעו רפרוף מעל לראשיהם וציוץ חלש בעשב שבצד הדרך.

"סטטיס, סטיס, סטיס." נשמע מבין עלי הענפים שמעליהם.

"צ'יפ, צ'יפ, צ'יפ." נשמע מהעשב הרטוב.

"מה העניין?" שאל הפרקליט הראשון, אשר שמו היה ספיד [מהירות]. "הו, אלה רק כמה אדומי-חזה זקנים!" אמר הפרקליט השני, ששמו היה הרדין [תעוזה]. "הסערה העיפה שני גוזלים מהקן. הם צעירים מכדי לעוף ואמא שלהם עושה לכן מהומה גדולה."

"כמה חבל, הם ימותו שם למטה בעשב," אמר הפרקליט השלישי, ששמו היה פורנט [שכחה].

"טוב, הם רק צפרים," אמר מר הרדין, "מה יש לנו לדאוג?"

"כן, מה יש לנו לדאוג?", אמר מר ספיד.

הם הביטו למטה בעברם וראו את הצפרים הקטנות רוטטות בעשב הרטוב והקר. הם ראו את האם עפה מסביב וקוראת לבן זוגה. הם רכבו הלאה, משוחחים וצוחקים כמקודם. תוך כמה רגעים שכחו על הצפרים.

אבל הפרקליט הרביעי, ששמו היה אברהם לינקולן, עצר. הוא ירד מסוסו ובעדינות רבה לקח את הגוזלים הקטנים בידי הגדולות החמות. הם לא נראו מפוחדים, אבל צייצו ברכות, כאילו ידעו שהם בידיים בטוחות.

"אין דבר, ידידי הקטנים," אמר מר לינקולן, "אני אחזיר אתכם אל המטה הקטנה החמימה שלכם." הוא הסתכל אז למעלה כדי למצוא את הקן שממנו הם נפלו. זה היה גבוה, הרבה יותר גבוה מכפי שיכול היה להגיע. אבל מר לינקולן יכול היה לטפס. הוא טפס על עצים רבים בילדותו. הוא הניח בעדינות את הגוזלים, אחד אחד, בביתם החמים. שני גוזלים נוספים היו שם, שלא נפלו. כולם הצטנפו יחד והיו מאושרים.

עד מהרה עצרו שלושת הפרקליטים שרכבו קדימה ליד מעין כדי לתת לסוסייהם לשתות.

"היכן לינקולן?" שאל אחד מהם. הם הופתעו לגלות כי אינו נמצא אתם.

"אתם זוכרים את הצפרים?" אמר מר ספיד. "ככל הנראה הוא עצר כדי לטפל בהם."

לאחר כמה רגעים הצטרף אליהם לינקולן. נעליו היו מכוסות בבוץ; הוא קרע את מעילו בעץ הקוצני.

"הי, אברהם!", אמר מר הרדין. "איפה היית?"

"עצרתי לרגע כדי להשיב את הגוזלים האלה אל אמם." הוא ענה.

"טוב, תמיד חשבנו אותך לגיבור," אמר מר ספיד. "עכשיו אנחנו יודעים את זה."

ואז צחקו שלושתם מעומק הלב. הם חשבו זאת לטיפשי שאיש חזק כזה יטריד את עצמו כל כך רק בשביל כמה גוזלים חסרי ערך.

"נכבדיי," אמר לינקולן, "לא הייתי יכול לישון בלילה אילו השארתי את אותם אדומי חזה חסרי ישע למות בעשב הרטוב."

אברהם לינקולן נעשה אחר כך פרקליט ומדינאי נודע מאוד. הוא נבחר לנשיא. אחרי ושינגטון הוא היה האמריקאי הגדול ביותר.

קרב גדול החל. תותחים הרעישו, מהם במרחק, מהם קרובים מאוד. חיילים צעדו בשדות. אנשים דהרו אל החזית על גב סוסיהם.

"וויז!" פגז פגע בקרקע קרוב לקבוצת החיילים. אבל הם צעדו ישר קדימה. התופים תופפו, החלילים ניגנו.

"וויז!" עוד פגז עף באוויר ופגע בעץ בקרבת מקום. גנרל אמיץ רכב דרך השדה. פגזים שרקו לידו פגז אחרי פגז.

"גנרל, אתה בסכנה כאן", אמר קצין שרכב לידו. "מוטב שתיסוג למקום מוגן."
אך הגנרל רכב הלאה.

לפתע הוא עצר לרגלי עץ. "עצור!" הוא צעק לאנשים שהיו עמו. הוא קפץ מסוסו, התכופף ואסף בידו קן שנפל על הקרקע. בקן היו כמה גוזלים קטנטנים חצי-מנוצים. פיותיהם היו פתוחים כדי לקלוט את האוכל שציפו לקבל מאמם.

"אינני יכול לחשוב על עזיבת הקטנטנים הללו שיהיו כאן למרמס", אמר הגנרל.
הוא הרים את הקן בעדינות והניח אותו במקום בטוח במסעף ענפי העץ.
"וויז!", עוד פגז תותח.

הוא קפץ אל האוכף ודהר הלאה עם הקצינים הקרובים אליו.
"וויז! וויז! וויז!"

הוא עשה מעשה טוב אחד. הוא יעשה עוד רבים כמוהו לפני שתיגמר המלחמה. "בום! בום! בום!"
התותחים רעמו, הפגזים התעופפו, הקרב געש. אבל באמצע המהומה והסכנה, הצפרים הקטנות צייצו בשמחה במקלט הבטוח שבו הגנרל הגדול רוברט א. לי הניח אותם. "מתפלל הכי טוב מי שהכי אוהב את כל הדברים הגדולים והקטנים; כי האל הטוב האוהב אותנו יצר ואוהב את הכול."